

РЕШЕНИЕ

№ 3098

гр. София, 13.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **4009** по описа за **2010** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. Л. В. срещу решение на СРС, НК, 110 състав по нахд 12550/2009г., с което е потвърдено наказателно постановление № 113358 от 06.10.2009г. на зам.началник О. - С., с което на В. е наложена глоба в размер на 150 лв – административно наказание по чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и с влизане в сила на наказателното постановление и се отнемат 7 контролни точки. Като касационно основание се сочи нарушение на процесуалните правила и на закона – съдът не проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, включително не е разпитал свидетел, посочен като очевидец в акта, не е изискал разпечатка и доказателства за годността на техническото средство, с което е измерена скоростта, по делото не било призовано като ответник юридическото лице, в структурата на което се намира административно-наказващият орган, в АУАН и НП не било посочено по кое от трите предложения на чл. 21, ал.1 НК е извършено нарушението. Поради това се моли да се отмени решението на СРС и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по жалбата С. – О. не взема становище.

Прокуратурата счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок.

Разгледана по същество, е основателна.

С обжалваното решение на СРС, НК, 110 състав по нахд 12550/2009г., с което е потвърдено наказателно постановление № 113358 от 06.10.2009г. на зам.началник О. - С., с което на В. е наложена глоба в размер на 150 лв – административно наказание по чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и с влизане в сила на наказателното постановление и се отнемат 7 контролни точки.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Неоснователни са доводите на касатора, че в процеса е конституиран ненадлежен ответник. Съгласно чл. 61, ал.1 ЗАНН при разглеждане на делото пред районния съд се призовават учредението или организацията, чийто орган е издал наказателното постановление. Няма изискване ответникът да е непременно юридическо лице. Неоснователни са и доводите, че не е посочено конкретното нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП. Няма легално понятие „предложение” на правната норма и поради това за редовността на АУАН и НП е достатъчно цитирането на член, алинея, точка или буква на нарушената разпоредба - аргумент от чл. 26 УПЗНА.

Налице е обаче посоченото в жалбата касационно основание по чл. 348, ал.1, т.2 НПК - съдът не е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, включително не е разпитал свидетел, посочен като очевидец в акта, не е събрал веществено доказателство - разпечатката от техническото средство, с което е измерена скоростта и не е изискал доказателства за изправността му. Това е довело до ограничаване на процесуалните права на жалбоподателя – нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал.1, т.2 НПК вр. чл. 348, ал.3, т.1 НПК.

Съгласно чл. 107, ал.2 НПК вр.чл.317 НПК вр. чл. 84 ЗАНН съдът е длъжен и служебно да събира доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина. При изричното възражение на жалбоподателя, че е засечена скоростта на друг автомобил и относно изправността на техническото средство, съдът е следвало да събере съответните доказателства. Изводите на районния съд относно фактите се базират единствено на показанията на актосъставителя, включително и относно техническата изправност на радара, без да са събрани доказателства, че свидетелят разполага със специални знания да прецени този факт. Относно отчетената скорост също не са събрани други доказателства, освен показанията на актосъставителя. В тези показания обаче точната скорост на движение не се посочва. От друга страна, разпоредбата на чл. 189, ал.7 ЗДвП придава на изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки силата на веществени доказателствени средства в административно-наказателния процес. Като такива, те следва да бъдат събрани и приобщени към делото от въззивната инстанция по съответния ред.

Освен това, видно от мотивите на обжалваното решение, районният съд неправилно е ценил АУАН като доказателство. В производството по обжалване на наказателно постановление пред съда актът за установяване на административно нарушение няма доказателствена сила. Разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП намира своето приложение само и единствено в производството пред административно-наказващия орган. Съдът

преценява доказателствената сила на представените пред него доказателства, включително и на АУАН, съобразно разпоредбите на НПК във вр. с чл. 84 ЗАНН. Съгласно чл. 14, ал.1 НПК съдът взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона, а в ал.2 на същата разпоредба е предвидено, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Касае се не само за разпоредба, която има отношение към доказването в производството по жалби срещу наказателни постановления пред районния съд, но и за основен принцип на санкционното право. След като разпоредбата чл. 189, ал.2 ЗДП противоречи на този принцип, тя не може да бъде прилагана от съда в производството пред него. По принцип в наказателния процес не са предвидени доказателства, които се ползват със задължителна материална сила, както това е предвидено в гражданския процес за официалните свидетелстващи документи. Ето защо пред съда административно-наказващият орган, респективно учреждението, което се призовава съгласно чл.61, ал.1 ЗАНН, са длъжни да докажат констатациите си, залегнали в АУАН и довели до издаване на наказателното постановление. В този смисъл и ППл 10/73 не е загубило своето задължително действие.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал.2, т.1 и т.2 АПК обжалваното решение следва да бъде отменено, а делото – върнато на друг състав на СРС с указания по чл. 224 АПК за пълно изясняване на фактическата обстановка, чрез събиране на посочените по-горе доказателства.

Водим от горното Административен съд С.-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 16.03.2007г. на СРС, НК, 110 състав по нахд 12550/2009г.

ВРЪЩА делото за разглеждане на друг състав на С районен съд, при изпълнение задължителните указания по чл. 224 АПК, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.